

**CL. V. Ioannis Wamesii, I. C. Celeberrimi, In Academia
Lovaniensi Antecessoris Primarii, Responsorum Sive
Consiliorum De Ivre Pontificio Tomus ...**

Wamesius, Johannes

[S.l.], 1643

De Censibus. Consilium CCCCXCIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98716](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98716)

De Censibus.

S V M M A R I V M.

Reditus super diversis hypothecis.

1. Possessor certius 30. annis adversus hypothecariam præscribitur.
2. Reditus super pluribus hypothecis an inter possessores dividi debeat.
3. Casus futuri temporis non pertinet ad veniorem.
4. Reditus assignatio cum personali promissione de bonum faciendo quid operetur.
5. Verba enunciativa an hypothecam probent.

CONSILIVM CCCCXCIII.

TITIVS reditum frumentarium annuum, tribus distinctis prædijs per specialis hypothecæ assignationem hypothecatum. Caio vendidit: adjectâ generali omnium bonorum suorum, quæ possidebat, obligatione, si hypotheca sufficiens non esset. Hæc tria prædia diversis possessoribus obvenierunt, & ab unius (quod bene idoneum erat) possessore reditus solutio 30. aut 40. annis continuè percepta est: ab aliorum duorum prædiorum possessoribus nihil unquam est solutum, aut exactum, nec adversus eos exercitum jus hypothecæ. Successu temporis cepit prædium inidoneum esse. De duobus quaeritur: primum, an jus hypothecæ adversus alios duos possessores exerceri possit? Secundo, an eo cessante, ex generali venditoris promissione, ejus hæres aut bonorum possessor conveniri possit, ob supervenientem hypothecæ insufficienciam?

Ad primum paucis respondetur, quod duo illi rei hypothecæ possessores præscriptione 30. annorum adversus creditorem tuti sint. *l. cum noisfimi §. 1. C. De præscript. 30. vel 40. annor. si bona fide possederunt*; hoc est in proposito, si ignorarunt hos fundos, seu prædia pro hoc reditu esse obligata, *argum. l. vultus §. domus & ibi Doct. De pignori. Qui si scientiam habuerunt communis obligationis, & solutionis continuatæ per unum vix est ut præscriptio obtinere aut decurrere poruisset.* Quæ quidem præscriptio facilis in proposito ex bona fide decurrere potuit: ob id, quod multorum sententia sit, *Guid. Papa decif. 432. nu. 4. Didac. Covar. variar. resol. lib. 3. cap. 7. nu. 7.* pluribus fundis pro annuo reditu hypothecatis, existentibus non apud debitorem, seu ejus hæredes, sed extraneos possessores, reditum dividendum esse, & singulos possessores pro ratâ conveniendos: quo obstante, maior esset præscriptionis æquitas pro his, à quibus nunquam aliqua pars reditus exacta fuit.

Ad secundum dicitur, quod cum tempore contractus seu venditionis & promissionis hypotheca horum trium prædiorum, imò unius ex his, idonea fuerit, nihil pertinere ad damnum debitoris, seu ejus hæredum, multò minus singulorum successorum, quod sequenti tempore tempore sic inidonea facta fuerit. Ut enim in re venditâ casus futuri temporis non pertinet ad venditorem, sed tantum is, qui casum de præterito habet, *l. Lucius in princ. de evict. l. Necessario de peric. & com. rei vend. ita quoque in susti-*

nendâ hypotheca sufficit illam idoneam esse tempore, quo de idoneitate hypothecæ promissio facta est, sic quod propter insequutum periculum, vel deteriorationem hypothecæ, creditor neque de repetendo pretio, seu forte; neque de aliâ hypotheca assignandâ agere possit realiter, vel personaliter: quia verba contractus ad præsens & præteritum tempus referuntur, & vel præsentem vel præexistentem causam habent. * Vtique ad id ut in terminis adhuc dubitabilioribus, ubi in hujusmodi reditus vel assignatione, vel venditione inserta fuit vulgaris clausula, *four-nir & faire valoir*, hoc est, *præstare ac bonum facere*, Carolus Molinæus scripserit, in *tract. de contract. usur. quest. 8. nu. 134.* quod quando generalis est obligatio bonorum, & præterea specialis ac limitata assignatio reditus ad certa prædia, clausula ista nihil operetur; nec somnandum esse, quod debitor voluerit se obligare ad omnes casus futuros. Cum igitur hic reditus tam multis annis ab unius prædij possessore sit exactus, ad alios perveniri non potest, nec contra hos exerceri aliqua actio ex subiecta promissione, de idoneitate specialium hypothecatum; quarum etiam una tantum tempore promissionis, & sequentibus annis fuit idonea: ita ut propriæ suæ negligentiae adscribere debeat creditor, quod in omnibus jus suum non conservaverit, & saltem per intervalia temporum præscriptionem in alijs duobus prædijs non interrupperit, cum interruptendâ illius facilis fuerit occasio, *d. l. cum noisfimi.*

Quod subiungitur de probatione dictæ specialis hypothecæ quoad fundum deterioratum, & ratione cujus hic reditus tot annis solutus est, laborandum non est, propter tot annorum continuatas solutiones: & quoad duos alios frustra suscipitur questio; propter dictæ præscriptionis desertum; quæ omnem cujusvis actionis effectum excludit. * Alioqui sane, rebus omnibus adhuc integris existentibus, vehementer dubitari posset, num enunciativa verba in hac venditione posita, quod hic reditus super dictis tribus fundis, seu prædijs assignatus fuerit, non prolatis literis originalis constitutionis, sufficienter adversus extraneos possessores probent, *Canonist. in Clem. 1. De probat. Cravetta de antiq. temp. in 1. parte §. 3. incip. propositum nostrum.*

De Censibus.

S V M M A R I V M.

Reditus annuus ex re certâ.

1. 7. Solutionis, unde fieri debeat, designatio quem effectum habeat.
2. Pluralitas in dubio nunquam præsumitur.
3. Reditus annuus ex certo fundo habet fundum hypothecatum.
4. Obligatio solvendi ex re aliqua conditionalis est.
5. Mercedis remissio qua sit ob sterilitatem absoluta non est.
6. Obligatio conditionalis ex defectu conditionis semel extincta non reviviscit.
8. Creditori facta assignatio quando liberet debitorem.
9. Creditori an assignare possit debitor unde ei solvatur.

CON-

CONSILIVM CCCXCIV.

VT certiore fixioreque iudicio in iustitia & æquitate decidatur controversia, quæ est inter Eximium Dominum Samuellem Loyaerts Ecclesiæ parochialis S. Michaelis Oppidi Lovanienfis Pastorem, eoque nomine hujus causæ Actorem ex una; & Venerabiles Dominos Decanum & Capitulum collegiatæ Ecclesiæ S. Petri Lovanienfis Reos, partibus ex altera: de & super solutione annui redditus decem modiorum siliginis pro duobus annis; videlicet septuagesimo nono, & octuagesimo quarto, operæ pretium est primum inquirere in naturam & conditionem dicti redditus: quomodo scilicet is dicto Pastori debeatur; an sic, ut dicta obligatio nullam habeat necessariam dependentiam seu co-hærentiam cum decimis loci de Loe nuncupati; ita ut semper in dubitabiliter debeatur, siue decime ex dicto loco sint perceptæ, aut percipi potuerint; siue nullæ sint perceptæ aut percipi non potuerint. Nam à resolutione hujus articuli dependet altera pars hujus litis; an scilicet Actor fundatam intentionem habeat petendi solutionem hujus redditus pro dicto anno septuagesimo nono, quo Rei dicunt se nullas decimas ex dicto loco de Loe percipisse, neque percipere potuisse, propter hostilitatem & militarem insolentiam tunc grassantem.

Resolutionis hujus difficultatem aliquam facere videtur instrumentum confessionis, recognitionis, ac promissionis hujus redditus per dictos Decanum & Capitulum pridem factæ decimæ mensis Martij anno 1395. quo notum faciunt, se teneri & obligatos esse Plebano dictæ parochialis Ecclesiæ in decem modis siliginis annui & hereditarii redditus in festo S. Andree persolvendis; promittendo hujusmodi solutionem bene & fideliter perficere & adimplere singulis annis; omnia & singula bona, mobilia & immobilia, præsentia & futura, ad ipsos dictumque eorum Capitulum spectantia, obligando. His enim verbis non videtur hic redditus restrictus ad decimas loci de Loe, ideoque nihil referre, an inde decimæ aliquæ fuerint perceptæ, an non: quasi obligatio in genere consistens, nulli periculo subijciatur, *l. Incendium C. Si certi petat.*

Cæterum cum dictum instrumentum per Actorem exhibitum sit relativum ad præcedentem sententiam Officialis Leodiensis, & ex causa illius facta sit hæc recognitio, & promissio, nulla est dubitatio, quin hæc promissio accipi debeat secundum tenorem dictæ sententiæ. De qua quidem sententia cum liquido constet per aliud instrumentum per dictos Reos in hac causa exhibitum, nihil etiam dubitandum est, quin hic redditus sit restrictus & limitatus ad fructus decimales dicti loci de Loe: non tantum ex eo, quod per dictam sententiæ declaratum sit, quod Pastores dictæ Ecclesiæ singulis annis de & ex fructibus novalium decimarum dicti loci de Loe perciperent hos decem modios siliginis (quod tamen per se solum sufficeret ad dicendum & sustinendum, quod loci, seu certorum fructuum adjectio sit non demonstrationis, unde solutio fieri possit, sed taxationis gratia, ad limitandum & restringendum ipsam

obligationem) sed unica, & continuâ oratione sub eadem verborum conceptione, & determinatione; juxta communem & receptam traditionem Bartoli, in *l. Inter stipulantem §. sacrum. De verb. oblig. & aliorum, Bald. in l. Quidam testamento De legat. 1. Decij consil. 280. In casu proposito nu. 3. vol. 1. Molin. ad consuetud. Paris. tit. 1. §. 11. n. 21. sed etiam ex eo, & quidem evidenter, quod ad averiendam quantumque aliam cognitionem & ad ipsam obligationem magis limitandam & restringendam discretis & formalibus verbis in dicta sententia adjectum & expressum sit, quod Pastores hujusmodi decem modios percipere & levare poterunt & debebunt de & ex hujusmodi novalium decimarum fructibus, & non aliunde; subjectis immediate etiam his verbis, *Quos ipsi Decanus & Capitulum de dictis fructibus singulis annis obventuris & non aliunde, solvere eisdem, & assignare ipsis singulis annis tenebunt.* Quæ verborum ingeminatio & duplicatio tam ex parte activæ, quam passivæ obligationis, hoc est tam dictorum Pastorum creditorum, quam Minorum Decani & Capituli debitorum, evidentissimam & indubitatissimam significationem facit, quod nec Actor aliunde, quam ex dictis fructibus petere possit, nec dicti Rei cogi, ut aliunde, quam ex illis solvant: ita ut in tam clara luce geminatorum verborum nulla possit aut debeat esse de jure dubitatio, *l. Balista Ad S. C. Trebell. l. continuus §. cum ita & ibi Gloss. De verb. obligat.**

Quod satis animadvertens Actoris Advocatus, & sentiens ex ea parte causam Actoris premi, hoc persuadere conatur, quod non sint iidem modii, de quibus loquitur dictum instrumentum per Actorem exhibitum, cum illis, quos complectitur sententia Domini Officialis; sed id perquam absurdum est: cum instrumentum Actoris expressam faciat mentionem sententiæ D. Officialis Leodiensis, quæ non potest intelligi alia, quam hæc, quam Rei proferunt; cum Actor nullam proferat, & pluralitas in dubio non præsumatur, præsertim sententiarum, quas super vno eodemque negotio seu causa plures, saltem non diversas aut contrarias latus esse nunquam præsumitur, *Baldus in l. 2. n. 5. C. De errore advocat. Iason consil. 62. Omisso verborum apparatu n. 2. vol. 1. De quo minor imò nulla est dubitatio, ex eo, quod causa & materia dictæ recognitionis, quæ continetur in instrumento per Actorem prolato, eadem omnino sit cum causa & materia dictæ sententiæ; videlicet questio & controversia de decimis novalibus dicti loci de Loe; cujus ut dicta sententia Officialis, ita quoque dictum instrumentum capitulare mentionem facit: ut nulla possit esse dubitatio, quin hæc sequens dicti Capituli promissio facta post latam sententiam, sit quoque facta in illius conformitatem, hoc est eâ lege & conditione, ut neque Pastor S. Michaelis hos modios petere posset, nec dictum Capitulum illos præstare teneretur, nisi ex dictis fructibus decimarum novalium loci de Loe, quasi scilicet in hoc recognitionis & promissionis instrumento censeantur repetita, quæcumque in præambula illa sententia, quæ illius origo & proxima ac co-hærens causa fuit, continentur, *l. Titia §. 1. De verb. obligat.* Et quamvis aliqua difformitas conspiciatur inter dictum instrumentum recogniti-*

nis, & prætactam sententiam; in eo videlicet, quod sententia simpliciter condemnet ad præsentem præstationem decem modiorum; dicta autem recognitio & promissio contineat promissionem dumtaxat quinque modiorum, pro primis novemdecim annis, & pro sequentibus, dictorum decem modiorum. Nam ea in parte elucescit vis transactionis, quæ post quadriennium super eadem sententia interposita fuit cum moderatione ejusdem sententia: quoad novemdecim primos; manente interim sententia, & sententia: conditione in suo statu; hoc est, ut Capitulum tantum teneatur solvere ex his decimis, & non aliunde.

3 Proinde non satis probabile est, quod Actor contendit, hunc redditum decem modiorum non esse specialiter hypothecatum super his decimis, sed super omnibus bonis, tam mobilibus quam immobilibus, præacti Capituli, ex finali clausula dicti instrumenti per Actorem exhibiti. Etsi enim illa verba generalem inducant hypothecam, verum tamen semper manet, quod hæc decima seu decimales hi fructus loci de Loe sint pro speciali & propria hypotheca dicti redditus decem modiorum filiginis. Qui enim legat vel promittit annum aliquid de, ex, vel super tali, vel tali fundo, censetur illam rem, seu fundum specialiter hypothecasse, & obligationem ad illam hypothecam restrinxisse & limitasse, *Glossa in verb. ex redditu vers. Sed quid si testator, l. Lucius De adm. legat. Præses consil. 146. Præclarissime Domine nu. 2.* Cujus conditionem & naturam non mutat subiecta generalis & accessoria omnium bonorum hypotheca, sed hoc tantum facit, quod artius obstringat promittentem ad observationem, & implementum promissionis; quæ est de solvendo præcisè ex dictis fructibus decimalibus, & non aliunde, secundum tenorem dictæ sententia: in cujus executionem facta est sequens recognitio & promissio, ut si ea in parte Capitulum esset defectuosum in solvendo ex dictis decimalibus fructibus, possent virtute dictæ generalis hypothecæ etiam excuti alia dicti Capituli bona: sed inde non sequitur, quod propter generalem hypothecam, Rei teneantur aliunde, quam ex dictis decimis, specialiter, restrictivè & limitativè obligatis, hos decem modios filiginis solvere.

4 Cum itaque locus seu res, unde seu ex qua hi decem modii solvendi sunt, obligationi seu promissioni sit objecta taxationis, non demonstrationis gratia; manifestum & indubitatum fit, quod eadem obligatio sit conditionalis, non pura seu absoluta, *l. Si debitor §. verisimile De contrah. empr. l. Cum certus numerus De tritico, vino, oleo, leg. Decimus d. consil. 280. & consil. 324.* Conditionalis (inquam) in hoc, quod obligatio pendeat ab eventu, si & cum fructus decimabiles percipiuntur: ita ut quibus annis illi non percipiuntur, aut percipi non possunt, nihil omnino debeatur, velut conditione obligationis deficiente, *Rota decis. 869. lego pro anniversario quæ est 11. sub tit. De restam. nu. 5. in antiq. Bald. & Salicet. in l. Si quis argentum §. 1. C. De donat. Bart. in d. §. sacrum.* Qui enim teneatur dare de certis fructibus, si de illis dare non

Conf. Wamelf. Tom. 11.

potest, ut non potest, cum non sunt, necesse est eum ab obligatione liberari; quæ liberatio fit non jure & beneficio remissionis, sed ex defectu obligationis. * Unde quamvis, ubi remissioni locus est, propter sterilitatem aut bellum, ut est in obligatione mercedis, seu pensionis ex locatione & conductione, obligatio non tam extinguatur, quam differatur, ut quod sterili anno remittitur, ex sequente fertili suppleri debeat, *Parorm. in cap. Nisi essent nu. 1. vers. Sed adverte De præben. Felm. in c. Ad audientiam 2. nu. 7. vers. Sexta conclusio De re script. Joannes de Amicis consil. 46. Excellens Dominus Comes nu. 12. Ioan. Bapt. Ferrerius consil. 73. Vbiemque tenetur: * conditionalis tamen obligationis ea est natura, ut semel defecta ex conditionis defectu, hoc est, non perceptis fructibus, non reviviscat, sed penitus extinguatur, & penitus extincta maneat, *l. Si uno D. locati.* Quod enim sub conditione nobis debetur, deficiente conditione ad nos nullo modo pertinet, *l. Si ita scriptum §. 1. De legatis 2. l. Si quis fundum in fine De contrah. empr. De qua re cum extet expressus juris textus, in d. l. Cum certus numerus, nulla potest amplius esse questio aut dubitatio, l. Ancille C. De furtis. * Quia igitur pro anno septuagesimo nono, propter calamitatem bellicam, Rei impediti fuerunt in perceptione decimarum ex dicto loco de Loe, & maxima pars fundorum inculta jacuit, æquum bonum non est, Reos ullo modo cogi ad solutionem dictorum decem modiorum pro illo anno. Variè quidem ea de re deponunt testes utrimque producti, sed in illud satis recidunt & conveniunt utrimque omnes, quod valde pauci agri fuerint pro illo anno culti, propter tunc grassans bellum, adeoque admodum modicæ decimæ inde fuerint perceptæ, seu percipi potuerint: quas Iacobus V. testis utrimque productus (& sic omni exceptione major, *l. Si quis testibus C. De testib.*) tam exiguas fuisse deposuit, ut præ illis nolisset dare duos modios filiginis. Cum ergo Rei pro illo anno nihil perceperint, nihilque percipere potuerint, saltem non nisi admodum modicum, quod in comparatione tam gravis oneris decem modiorum filiginis, quasi pro nullo reputari debet (parum enim seu modicum & nihil æquiparantur, *l. Quamvis De condit. & demonst. l. Senatus §. Marcellus De legat. 1. Tiraquel. in tract. de indic. in rebus exiguis ferend. vers. 8.*) nulla est ratio, cur ab illis exigi possint dicti decem modii. Nam quod Actor, ut suam conditionem favorabiliorem faciat, inter alia dicit, hos decem modios sibi pro sua competentia seu congrua portione deberi, erroneum est; cum causa dictæ transactionis seu sententia: non fuerit defectus congruæ portionis, de qua Pastori jam diu antea provisum erat; sed superveniens illo tempore calus novarum decimarum ex nova cultura dicti loci intra terminos dictæ suæ parochia: tunc primum ad culturam redacti. Quas novales decimas Pastor jure pastoralis ad se, non ad dictum Capitulum, vel pro toto, *c. Cum contingat de decimis, vel saltem pro media parte, c. 2. §. statutus & §. fin. De decimis l. b. 6.* pertinere contendebat; sed ex deductione juris dicti Capituli Dominus Officialis Leodiensis judicaverat in solidum ad Capitulum pertinere, pro bono pacis gravando Capitulum in**

Q q

annua

annua præstatione illorum decem modiorum pro augmento portionis pastoralis, non præcisè pro congrua portione: ita ut hic reditus ob id magis favorabilis dici non debeat. Ex quibus concludendum videtur, quod Actoris intentio ad decem modios filiginis pro dicto anno septuagesimo nono fundata non sit.

- 8 Prout etiam fundata non est altera petitionis seu actionis pars, quæ pro anno octuagesimo quarto petit sibi suppleri quatuor modios & sex halstaria filiginis: idque ex ea causa, quod Rei hujus causæ Actori specialiter apud arrendatorem decimarum loci de Loe pro dicto anno octuagesimo quarto assignaverint integram solutionem dictorum decem modiorum, & quod Actor eam assignationem sequutus à dicto arrendatore solutionem petierit, & in solutum diversa ab eo acceperit; quod est evidens & manifestum argumentum & indicium acceptatæ & approbatæ assignationis; quæ ob id Actori in exonerationem Dominorum Reorum pro solutione cedere debet, quasi delegato alio debitore, *l. Delegare De novat.* Cum enim creditor sequitur nomen illi assignatum, debitor assignans omnino liberatur, *l. Si mandato §. fin. D. Mandati*: sequi autem intelligitur, cum exigere incepit, nullâ ab initio interpositâ vel contradictione vel protestatione: non aliter quam qui epistolam alterius recepit, eamque aliquo tempore apud se retinuit, *l. Si Juliusfamilias Ad S. C. Macedon. l. Titius in fine & ibi Bart. & Bald. De constit. pecunia.* Cui assignationi Actor contradicere tunc primum cepit, cum intellexeret arrendatorem sibi assignatum, à Principe impetrasse moratorium præscriptionem seu iniquitatis solvendi ad certum aliquod tempus; qui casus Actori semel acceptanti, non Reis ab obligatione liberatis, nocere debet ad hoc saltem, ut tantisper expectet, donec tempus moratorium præscriptum labatur: cum ei cautione arrendatoris satis prospectum sit pro solida solutione. *
- 9 Quod sanè summam æquitatem habet; ob id, quod de jure sustineri posset Actorem etiam ab initio irritum cogi potuisse ad acceptandam hanc assignationem. Cum enim hic reditus decem modiorum præcisè debeatur ex dictis decimis de Loe, & non aliunde (ut superius deductum est) & Rei ipsi non teneantur ad decimarum collectionem; sed possint, ut & solent illas aliis locare, & ipsi ab illis conventam mercedem seu pensionem recipere; utique eis etiam permittendum est, ut possint Actori assignare suos conductores, & onus ac periculum exactionis illi relinquere; & sic per talem assignationem se ab eo omnino liberare, ut multis elegantibus rationibus deducit & decidit auditorium Rotæ Romanæ, *d. decis. 869. in antiq.* ad cujus decisionem brevitatis causa remittimus. Ita quod evidenter sit injusta Actoris adversus Reos etiam in hac parte intentio; ideoque Rei sint ab Impetitione Actoris absolvendi, & Actor condemnandus in expensis litis.

De Censibus.

S V M M A R I V M.

Reditus annui possessio quando continuanda.

1. Actor non potest variare in proposita actione.
2. Possessio non presumitur, sed probanda est.
3. Possessio non usu decem annis amittitur.
4. 6. Præstatio annua quomodo obliget.
5. Testis singularis vel ad summi commodum deponens fidem non facit.
7. Hypotheca possessio an possessorem ad reditus solutionem obliget.
8. Reditus debitor offendere tenetur fundum ex quo debetur.

CONSILIUM CCCCXCV.

IN facto magis, quam in jure consistit causa, quæ nunc iudicio & sententiâ definitivâ Reverendi Domini Conservatoris terminanda est inter Guilielmum H. Actorem, & Walterum B. Reum citatum; ac pro eo intervenientes Hubertum D. & Adrianum M. Consilii etenim præcipuus totius causæ articulus in hoc, an reditus duorum halstariarum filiginis, debeatur altari seu Capellanæ de O. & quo genere actionis? Fluctuat enim in eo Actor triplici variatione: verbali petitione primùm factâ per relationem ad literas citatorias, quæ concludunt ad continuationem diuturnæ & longævæ possessionis & præstationis hujus reditus; nullâ hypothecæ aut juris alicujus realis factâ mentione. Propositâ deinde aliâ conclusione, quæ iudicio ipsius Actoris realis est, ad declarationem subsistentiæ hujus reditus super designato fundo per Walterum possessorem, & ad condemnationem arragiorum propter possessionem. Quâ conclusione etiam iudicio Actoris damnatâ; factâque declaratione, quod nullo modo intendat realem actionem proponere, sed tantum personalem; priorem corrigendo, novamque ad solum Walterum Reum citatum restringendo, ac expressum ad tenorem citationis illam referendo, simpliciter concludit, ut Walterus Reus condemnaretur ad solutionem hujus reditus pro quatuordecim annis.

Quæ sanè variatio fluctuans & incertum jus Actoris arguit, & qualescumque sit exitus causa, periculo expensarum litis eum obstringit. Neque enim permittenda est variatio cum alterius damno, *l. Prætor edixit De iniuriis*, sed debet Actor instructus & certus de suo jure ad litem venire, *l. Qui in alterius De reg. iur.*

* Interim quod ad primam conclusionem attinet, petitiæ condemnationis ad faciendam continuationem possessionis ac præstationis hujus reditus, adversus solum Walterum Reum citatum, involvitur illa inextricabili contrarietate; non tantum ex ipsius Actoris allegationibus, inter quas est positiva allegatio, quod Actor hunc reditum numquam perceperit; verum etiam ex verbis ipsius conclusionis seu petitionis arragiorum pro octo-decim annis. Quo enim modo possessio constitui potest in eo, qui numquâ se possessisse allegat? quomodo quasi possessio in eo, qui juris incorporalis emolumenta numquam percepit, nec illius exercitium umquam habuit? Continuari non potest, quod